

LBRIS

We know
books

Rebeca Sala

**BĂIATUL DIN VIS
ȘI SECRETUL
UCIGAȘULUI**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

Prolog

Mama își pune o mână pe umărul meu și îmi face semn către ușa de la ieșirea din spital. Mânele lălâi ale hanoracului supradimensionat pe care îl poartă atârnă și îi acoperă jumătate din palme.

Iustin ne-o ia înainte și ne deschide ușa. Picioarele îmi încetinesc cu o reticență neplanificată. Chiar dacă e căsătorit cu mama de trei ani, tot nu m-am obișnuit cu genul ăsta de gesturi. Mi se par nefirești în raport cu ce eram obișnuită, dar ăsta e comportamentul care îl definește și care ne-a ajutat să ne apropiem destul de repede. Însă, în ciuda faptului că m-am atașat de el, nu pot să-i spun *tată* – poate pentru că a venit și el la pachet cu propriii copii, care și-au însușit deja apelativul, sau poate pentru că titulatura în sine trezește în mintea mea amintirea unei persoane pe care nu o pot asocia cu el.

Câteva șuvițe nisipii din părul mamei se rotesc, prinse în vârtejul haotic al vântului care-și croiește drum înăuntru. Afară, temperatura scăzută îmi zgârie pielea. Brațele mi se încolăcesc la piept, iar ochii îmi fug către expirațiile transformate în aburi albi.

“Hai, Iulia, ia-ți geaca pe tine,” îmi spune mama care până acum a acceptat protestele mele de copil de unsprezece ani, probabil în anticiparea faptului că o să ajung singură la vorbele ei.

Îi iau geaca din brațe, mi-o pun repede pe mine și alerg pe scări până la Iustin, care a luat-o înainte, cu tot cu scoica în care doarme Luiza. Îmi ridic privirea, dar e aproape imposibil să disting ceva în depărtare, prin ceața densă care a inundat fiecare colț al orașului.

“Iulia, ai grijă să nu aluneci! E gheață pe jos!”

Mama îmi atrage atenția și încetinesc un pic ritmul, dar nu mă întorc către ea.

Cobor cele câteva trepte pe care le mai am și îl prind de mână pe Iustin care mă așteaptă la baza scărilor. Ni se alătură și mama și ne continuăm drumul către mașina parcată pe o străduță laterală.

Felinare risipite pe lungimea trotuarului sunt deja aprinse, chiar dacă încă nu s-a întunecat complet afară. Orașul e anormal de liniștit. Nu aud nimic în afară de hârjăitul chinuit al roților de tramvai, care încearcă să resusciteze pulsul cadaveric al traficului din București.

Iustin fixează scoica în scaunul mașinii, în spatele scaunului de șofer. Mama mă așteaptă cu portiera deschisă, pe partea cealaltă. Intru și mă lipesc de scoica Luizei. E atât de mică. Știu că nou-născuții sunt mici, însă nu mi-am imaginat că o să fie ca o păpușică. Toată foiala noastră a reușit să o deranjeze. Îmi trec un deget peste obraji ei rotunzi. Lizi își deschide ușor gurița și dă din piciorușe.

Iustin intră în mașină, urmat de mama. Aud clinchetul

centurilor de siguranță, însoțit de îndemnul amândurora de a mi-o pune și eu pe a mea. Nu apuc să fac ce mi-a cerut când simt mișcarea lină a roților care înaintează.

“De-abia aștept să ajungem acasă,” chicotesc cu ochii lipiți de Lizi, a cărei piele ca de lapte contrastează cu nuanța închisă a gecii vișinii în care a înfocolit-o mama. “E atât de frumoasă! Uite, mami, ce năsuc mic are!”

Mama își întoarce privirea către bancheta din spate, iar colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet forțat. Capul i se sprijină molcom de tetieră și oftează prelung. Își întinde mâna către Iustin și începe să se joace cu cărlionții din părul lui. După puțin timp, ne întreabă:

“Și, ce piesă vreți să asculta—”

O bubuitură puternică îi întrerupe șirul literelor. Ușa de pe partea Luizei se deformează, acompaniată de sunetul discontinuu al metalului ce se îndoaie și împinge scoica ei către mine. Captez pe fundal un plâns. Un țipăt. Mai multe. Mintea pare să sfideze noțiunea timpului. Imaginea încetinește. Totul, de fapt, încetinește. Sunt prinsă într-o înșiruire de mișcări milimetrice. Aerul rămâne blocat în plămâni, iar geamul se preschimbă într-o ploaie de cristale. Apuc să le văd, așa suspendate în aerul vâscos, cu un luciu mat imprimat de ceață. Apoi pică peste noi și împânzesc spațiul liber. Viteza de derulare a evenimentelor își reia cursul. Plânsul se oprește. Mașina începe să se rotească. Trupul îmi e smuls în toate direcțiile, până devine moale, ca al unei marionete de cârpă. În jurul meu gravitează inele de lumină albă, care se învârt odată cu noi. O ultimă lovitură mă împinge cu capul de spătarul scaunului mamei și caruselul nebuniei se oprește.

Un vâjâit metalic îmi zgârie urechile. Capul mi se învârtete anemic, cu mișcări aleatorii, încete, iar ochii captează doar fragmente de imagini blurate. Plămânii nu reușesc să mai filtreze aerul înecăcios care continuă să-mi sece gâtul, iar în lipsa lui, panica îmi încețoșează mintea.

Bâjbâi cu mâna dreaptă și nimeresc mânerul portierei. Îl apăs și împing cu tot corpul în ușa care se deschide și mă lasă să cad pe asfaltul rece. Îmi duc o mână la piept de parcă aș putea să-mi domolesc bătăile haotice ale inimii. Inspir și expir în reprize inegale. Mă sprijin cu mâna de mâner și mă ridic în picioare.

Trupul îmi tremură de parcă ar fi încapsulat dezastrul din exterior și acum îl redă pe *repeat* în interior. Câteva picături rubinii de sânge îmi lucesc pe brațe și picioare, iar imaginea pielii sfâșiate îmi prinde stomacul în noduri. Îmi împleticesc picioarele către ușa mamei care stă cu capul sprijinit de airbag. Capota mașinii e ridicată și îndoită de stâlful în care ne-am oprit.

Trag de mânerul ușii cu mai multă forță decât mă credeam capabilă și mă aplec către ea. Îi prind umerii și o zgudui, o strig, dar fără vreun rezultat. Câteva lacrimi mi se adună în colțul ochilor. Aș vrea să strig după ajutor, dar nu reușesc să formez niciun cuvânt. Îmi pun o mână pe pieptul ei. Respiră.

În stânga ei, umărul lui Iustin e ridicat de parcă ar fi prins de un balon cu heliu, gata să se desprindă. Curba ușii deformate de impactul inițial pare că a ajuns și la șofer, dar pieptul i se mișcă. Mă întind după telefonul lui Iustin, care a căzut din suportul prins de parbriz undeva între scaune. Îl iau și ies afară.

Genunchii îmi cedează și pic lângă mașină. Glisez ecranul telefonului. Lumina prea puternică îmi înfinge mici ace în ochi

și degetele îmi tremură pe ecran. Respirația inegală pare să plimbe cu ea și restul stabilității pe care ar trebui să o am. Formez numărul de urgență, iar vocea unei domnișoare se aude neclar de la capătul celălalt al firului. Nu știu să-i dau date exacte, n-am nici cea mai mică idee unde suntem. Aș putea să mă uit în jur după semne de circulație, poate vreo plăcuță care să indice strada pe care ne aflăm. Asta dacă aș reuși să mă ridic. Îi spun printre sughițuri numele spitalului. E tot ce știu. Nu mergeam de prea mult timp, nu poate fi departe.

Închid și las telefonul să cadă pe asfalt. Mîntea îmi fuge către Luiza. Mă întorc la bancheta din spate și mătur bucățile de sticlă cu mână geci. Mă întind către ea. Scaunul stă sprijinit de metalul diform al ușii. Un șir de crăpături se întinde pe suprafața de plastic a scoicii, pe partea care a suportat direct impactul. Capul Luizei stă într-o parte, peste o bucată de plastic rupt. E mult prea întuneric să o văd bine, dar am impresia că ceva negricios se scurge pe scaun, printre crăpături. Bătăile inimii îmi încetinesc. Clipsec de câteva ori, de parcă așa aș putea schimba imaginea din fața mea. Încerc să scot scoica cu totul, dar o bucată din metalul îndoit al ușii s-a prins în marginea ei și mă oprește. Îmi strecur mâinile printre bucățile de geam, îi desfac centura și o scot încet de acolo. O mână i-o pun sub cap, iar ceva călâi și cleios mi se scurge printre degete. Ies cu ea în brațe și mă așez pe jos, în dreptul mașinii.

Stă nemișcată în brațele mele. Cu degetele tremurând schimb palma cu care îi susțin capul. Un lichid apos mi se scurge până spre încheietură. Îi deschid fermoarul gecii și îmi pun o palmă pe pieptul ei să văd dacă mai respiră. Cu greu percep ceva.

Aș vrea să o ajut, dar nu știu cum.

“Te rog, stai cu mine, te rog,” mă trezesc că murmur ca pentru mine.

Mintea nu mai procesează nicio imagine. Totul pare filtrat printr-un abur dens. Aș vrea s-o strâng la piept, dar mi-e teamă că o voi răni mai rău. Respirația ei e din ce în ce mai slabă.

“Te rog,” – spun către nicăieri, iar cuvintele parcă mi se pierd în neant – “aș face *orice*,” mai adaug, privindu-i chipul fără reacție.

Mă doare pieptul de la atâtea sughituri și nu reușesc s-o mai văd prea bine printre lacrimile care mi-au umplut ochii. Clipesc și le las să-mi topească frigul din obraji.

Un fum întunecat pare să se formeze în jurul Luizei și să capete forma unor mâini. Una dintre ele are un fel de brățară în jurul încheieturii, un ceas poate, nu sunt sigură. Degete lungi se încolăcesc în jurul ei. Îmi ridic privirea, de parcă m-aș aștepta să văd o siluetă întreagă, dar tot ce mai disting sunt mici scânteii care plutesc fără vreo direcție anume. Am senzația că greutatea lui Lizi îmi e luată din brațe și apoi pusă la loc. Clipesc, iar când pleoapele mi se redeschid silueta diformă e deja smulsă în fâșii de celelalte umbre ale serii, disipată în ceața mată care persistă în jur. Un fior îmi străbate șira spinării. *Am vedentii*, îmi spun, și totuși respirația Luizei devine mai puternică. Mă sprijin cu spatele de o roată a mașinii. Nu înțeleg, dar până să am ocazia să analizez ce s-a întâmplat, o moleșeală îmi cuprinde tot corpul.

1.

Picture perfect family¹

7 Ani Mai Târziu

Podeaua scârțâie chinuită de greutatea pașilor mei apăsați. Raze prăfuite se răsfrâng prin geamul de la capătul holului, sparte pe alocuri de umbra mea. Verific ora pe telefon. Sunt mai bine de zece minute de când mă plimb în cercuri în fața ușii de la baie.

“Hai, mă, Theooo!” Mai bat de câteva ori în ușă și-i prelungesc numele voit, cu o iritare exagerată în glas că poate poate îi trezesc simțul rațional și iese odată. “Jur că dacă nu ieși mai repede de aco—”

Scârțâitul plasticos al clanței, urmat de ușa care se deschide – într-un mult prea așteptat final – îmi înlocuiește restul cuvintelor cu un oftat de ușurare și ochii mijiiți pe post de încruntare.

¹“Imaginea familiei perfecte” (lb. eng.)

“Gata, ho! Ai noroc că stăm la casă. Ai putea trezi un bloc întreg cu vocea aia a ta.”

Theo zumzăie în cadrul ușii, cu mâinile ridicate în dreptul umerilor, în semn de nevinovăție.

“Și pe bune, Iulia, de unde naiba ai atâta energie dimineața?” mai adaugă mormăit, iar colțurile gurii i se curbează într-un început de zâmbet.

“Du-te, mă, că n-am timp de interogatoriul tău,” îl reped și-l lovesc în joacă în umăr atunci când mă strecor pe lângă el.

Împing ușa în spatele meu, dar mă opresc la auzul unei voci adormite. Nu pot să descifrez primele cuvinte, dar mă întorc oricum spre sursa zgomotului.

Luiza stă cu o mână în sus, sprijinită de clanța de la ușa camerei sale, iar în cealaltă ține un ursuleț de pluș, cât jumătate din înălțimea ei. Bluza roz a pijamalei e ridicată într-un colț, iar vreo două șuvițe din părul cărlionțat i s-au lipit de frunte, pe când celelalte atârnă ca o cortină, puțin peste umerii săi. Câteva tusetе firave, intermitente, se materializează prin rămășițele de liniște ale dimineții. Panoul de căutare al memoriei mele încearcă din răspuțeri să localizeze unde găsesc un inhalator – Lizi nu a mai avut nevoie de unul de atât de mult timp încât aproape am uitat că are astm –, dar până să mă dezmeticesc eu, Theo se duce în camera ei, îi aduce obiectul salvator, iar după ce se liniștește, o ia în brațe.

Mă mai uit o dată la ceas. Strâng telefonul în palmă, dar aleg să ignor ora afișată pe ecran. *Am timp, doar un pic, doar cât să mă asigur că ea e bine.* Îmi las telefonul pe dulapul din baie, apoi mă duc către ei.

“Ce faci, pitico? Ești bine?” O întreb domol și-i dau ușor părul pe după urechi.

“Am visat urât.”

Tonul vocii sale pare diluat de o combinație de oboseală și frică. Îmi e aproape imposibil să-i peticesc toate cuvintele, dar mă silesc să o ascult oricum. În lumina inegală ce cade peste chipul ei, un ochi îi pare mai albastru decât celălalt. Genele lungi schițează umbre subțiri pe care apuc să le văd până să-și afunde fața în umărul lui Theo, într-un gest de copil care încearcă să-și refacă culcușul.

“Era un băiat,” dă să mai continue, dar e oprită de sunetul unei uși trântite.

Pe la mijlocul holului, Vlad cascadează prelung și se întinde pe măsură ce se apropie de noi. Mă ia cu frig numai când văd ce pijamale scurte poartă și simt nevoia să trag în jos de mânecile hanoracului.

“Neața,” mormăie sec. “Ce stați toți aici?”

“Am avut un coșmar,” îl pune Lizi în temă.

“Nu se poate!” Exclamă într-un ton jucăuș și ridică teatral din sprâncene. “Nesuferit de monstru, a avut curaj să te bântuie pe tine,” se apleacă și o gădilă cât să stârnească un chicotit.

Modul în care abordează problema e probabil la fel de infantil ca problema în sine. Dar tot e mai bine decât felul în care ar fi reacționat mama. *Nu există coșmaruri* e replica pe care mi-a repetat-o toată copilăria. Am reușit să-i schimb abordarea cu Lizi după ce am descoperit că frații mai mari devin – fără drept de apel – un fel de părinți-bonus nerecunoscuți, dar cu atribuții depline. A fost nevoie ca Luiza să se trezească plângând nopți

la rând și să o găsească dimineața dormind cu mine ca măcar să putem discuta pe tema asta. Iar după discuții care păreau interminabile, a capitulat în fața argumentelor mele.

“Dar nu era un monstru, era-”

“Am o idee mai bună,” mă trezesc vorbind, împinsă de ceasul care ticăie în mintea mea. “Ce-ar fi să mergi la mine în cameră și să-ți alegi o bijuterie pe care s-o porți toată ziua? Care să te protejeze de monstrul cel rău,” buricele degetelor încep să mă furnice imediat ce termin de rostit ultimul cuvânt, cu gândul la maldărul de obiecte pe care va trebui să le rearanjez, dar reacția ei îmi calmează mintea cât să-mi transforme gândurile într-un bombănit de fundal, relativ suportabil.

“Daaaa!”

Chipul ei se luminează brusc de parcă oferta mea ar fi apăsător pe întrerupătorul emoțiilor ei. Se agită un pic în brațele lui Theo, cât să o lase jos, și apoi țopăie spre capătul opus al holului, spre camera mea.

Cu coada ochiului îl văd pe Vlad cum dă să intre la baie. *Să creadă el că-l las.* Mă reped spre el și îl prind de încheietură.

“Ce vrei, mă? Ia-ți mâna aia rece de pe mine și nu îmi mai pierde timpul.”

“Dă-te! Eu eram la rând la baie,” încerc să mă impun, deși simplul fapt că mă uit în sus la el nu îmi face vreo favoare.

Pufnește scurt, își trage mâna din strânsoarea mea superficială și împinge ușa în spatele lui.

“Vlad!” Blochez ușa cu piciorul. “Deja l-am așteptat pe frate-tu o mie de ani să iasă. Nu mai stau și după tine!” Îmi încleștez pumnii, iar mușchii feței mi se strâng într-o încruntătură care

amplifică durerea de cap ce își face treptat apariția.

“Aoleu, adică ce? Scrie numele tău pe ușă și nu știi eu? Hm, ia să verificăm,” se oprește din filosofatul lui stupid – de care probabil e și mai mândru în interior decât lasă să se vadă la exterior – și trage de ușă ca și cum mi-ar căuta numele inscripționat pe undeva.

În timp ce se preface că analizează suprafața de lemn, părul creț, identic cu al Luizei – moștenire de la tatăl lor – îi pică peste ochi. Profit de momentul temporar de neatenție și de ușă întredeschisă și mă strecur rapid pe lângă el. Mă postez în capătul celălalt al băii, lângă geamul paralel cu ușa.

“Ieși până nu strig că ai intrat în baie peste mine,” îl ameninț pe un ton ridicat cu replica pe care el ar trebui să mi-o spună mie.

Abordarea mea nu numai că e inferioară unui copil de grădiniță, dar poate exalada într-o pierdere de timp suplimentară, care e ultimul lucru de care am nevoie acum. Și ce mă îngrijorează și mai rău e că las asta la latitudinea lui Vlad. Cam asta se întâmplă când nu reușești să te trezești mai devreme decât restul. Când aveam antrenamente pentru tenis, nu era o problemă. Până se trezeau ei, eu eram deja plecată, dar de când cu accidentarea, mi-am ieșit din ritm, iar fiecare dimineață pare să se repete cu o rigurozitate regizată.

Se încruntă și-și lasă capul ușor într-o parte. Nu-mi dau seama ce-i trece prin minte, de parcă și-ar fi înfășurat toate gândurile în fumul cenușiu al ochilor săi. Sau poate nu știu eu atâtea înjurături cât e el capabil să născocască.

Trânțește ușa în spatele lui fără să mai adauge vreun cuvânt. Tot ce se mai aude în urma sa e eoul bufniturii, parat de pereții încăperii, și sunetul crengilor scheletice ce lovesc anemic geamul.

În bucătărie domnește un iz dulceag de portocale proaspat stoarse, amestecat cu mirosul de ars al pâinii prăjite. Înghit în sec și îmi las ghiozdanul lângă ușa.

“Neața!”

“A, neața! Nici nu te-am auzit când ai coborât.”

Razele de lumină se sparg de suprafața mată a ușilor de sticlă ce acoperă peretele din fața mea și scaldă silueta mamei într-o lumină bolnăvicioasă. Câteva șuvițe desfăcute din coada neglijent prinsă la spate captează umbre efemere care se disipă pe umerii ei. Afară, vântul se joacă printre câteva frunze ruginii ce se învârt în rotocoale și lovesc ușa.

“Am pregătit micul dejun. Restul unde sunt? Ai trezit-o tu și pe Lizi? Mi s-a părut că i-am auzit vocea mai devreme,” nu pot să țin pasul cu uraganul ei de afirmații și întrebări, așa că mintea mea salvează numai conținutul primelor cuvinte pe care le zice, iar restul se pierde printre alte mii de gânduri care își fac apariția.

Mormăi un răspuns afirmativ, care ar trebui să se potrivească uneia din întrebările ei, sper cel puțin, și mai adaug un *mulțumim* în final. Mă sprijin de blatul de marmură al insulei, iar ochii îmi fug, într-o mișcare de zig-zag, peste tot ce e înșirat pe lungimea lui. O carafă cu suc de portocale, mezeluri de tot felul, mai multe borcane de gem, cu arome diferite, probabil ca să ne mulțumească pe toți, bucățele de unt deja tăiate, câteva fructe așezate într-un bol poziționat milimetric în mijloc și iaurturile preferate ale Luizei.

Mi-e cam foame, dar am mâncat cam mult ieri. Îmi vine să

vărs tot ce am în mine, dar stomacul protestează de parcă nu mai e nimic înăuntru. Gândurile îmi oscilează între a mă așeza la masă sau a pleca mai repede de aici, până nu mi se blochează complet mintea de la atâtea idei contradictorii.

De pe scări se aude tropăitul grăbit al unor pași. Ușa de la bucătărie se deschide larg și ricoșează în perete, iar Lizi intră ca o tornadă.

“Mamiii, nu știu cu ce să mă îmbrac!” exclamă, iar umerii ei se curbează în față, de parcă tocmai a dus o luptă de viață și de moarte.

“Păi nu ți-am lăsat hainele pe scaun?”

“Ba da, dar nu îmi place bluza aia!”

Cât își continuă ele discuția îmi iau un pahar din dulap și îl umplu pe jumătate cu lichidul portocaliu. Îl dau pe gât și îl simt cum îmi traversează corpul în van, cum coboară, cum îmi înfige ace de gheață în gât și-n stomac. Mă strâmb la aroma amăruie, las paharul înapoi pe masă și pescuiesc un măr din fructieră.

Mă strecor în urma mamei – trasă forțat de Lizi – îmi iau ghiozdanul și mă opresc în fața oglinzii de pe hol.

“Stai, Liz, du-te sus că vin și eu,” o aud pe mama care, după felul apăsător în care rostește cuvintele, nu mai poate duce multe parade de modă dimineața.

“Ooof, bineee,” continuă să se miorlăie cât urcă lent scările, apăsând lung pe fiecare treaptă.

Aud scârțâitul scurt al treptelor și îmi arunc o privire în direcția ei, apoi mă întorc către cuier și iau o geacă.

“Tu unde pleci? Am pregătit micul dejun. Și mai e suficient timp până să ajungi la școală.”

“Am luat ceva, mă grăbesc. Nu ne duce Iustin, nu?”

“Nu, a primit un telefon de dimineață și a trebuit să plece,” îmi răspunde scurt – orice alt gând pe care l-ar putea avea e rapid întrerupt de Luiza, care cel mai probabil așteaptă nerăbdătoare la capătul scării.

“Nu ne duce tati?!” Tonul ridicat pe care îl folosește te-ar face să crezi că e un cor întreg de copii care strigă de la etaj, nu unul singur.

“Luiza!” Mama îi face observație și apoi se întoarce la mine. “Iulia, ziceai ceva?”

“Da, păi nu vreau să întârzii la prima oră. Ne dă test la chimie,” îi răspund ca prin transă, cu un ton la fel de absent ca atenția mea pentru discuție.

Nu vine bine geaca pe care am luat-o. O pun la loc și îmi trag de sub muntele interminabil de alte haine geaca de piele. Îmi pun bocancii în picioare și trag o baretă a ghiozdanului peste umărul drept.

“Păi și dacă tu ai test, frate-tu unde e? N-are și el test?”

E mai mult decât conștientă că mă deranjează când îi spune așa. Adevărul e că n-avem niciun test, dar dacă stau să mă gândesc la nivelul ridicat de interes pe care nu îl are Vlad pentru orice e legat de liceu, pot să continui să aberez minciuni în direcția asta fără să-i trezesc mamei vreo suspiciune. Prelungesc așteptarea pentru răspunsul la întrebare cât să-mi verific hainele. Înălătur o scamă de pe cămașă, îmi trec mâna prin păr, mă întorc către ușa de la intrare și îi răspund scurt, cu mâna pe clanță.

“Nu mă interesează ce face Vlad. Treaba lui. Ne vedem diseară, am pregătire la mate la prânz.”

Ies și închid ușa în spatele meu. Urmăresc conturul aleii cu pavele ciobite, printre care răsar pe alocuri câteva fire arâmii de tarbă uscată, până la poartă. Traversez parcare interminabilă, paralelă cu șirul de case al complexului, până la stația de metrou din capătul opus.